

॥ ३१ ॥ आत्मापहारिणां स्वजातिगोपकानां ॥ ३२ ॥ श्रुतं प्रतिज्ञातं ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ अपदांतरमव्यवहितं ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥
 अगारदाहिनांचैव ये च गां निघ्नतामपि ॥ अपकारिणां च ये लोका ये च ब्रह्मद्विषामपि ॥ ३१ ॥ स्वभार्यामृतुकालेषु मोहो द्वैनाभिगच्छतां ॥ श्राद्धमैथुनिकानां च
 ये चाप्यात्मापहारिणां ॥ ३२ ॥ न्यासापहारिणां ये च श्रुतं नाशयतां च ये ॥ क्लीबेन युध्यमानानां ये च नीचानुसारिणां ॥ ३३ ॥ नास्तिकानां च ये लोका ये घ्निमा
 तृपितृत्यजां ॥ तानाप्नुयामहे लोकान्ये च पापकृतामपि ॥ ३४ ॥ यद्यहत्वा वयं युद्धे निवर्त्तमधनं जयं ॥ तेन चाभ्यर्दितास्त्रासाद्भवेमहिपराङ्मुखाः ॥ ३५ ॥
 यदित्वसुकरं लोके कर्म कुर्यामसंयुगे ॥ इष्टां लोकान् प्राप्नुयामो वयमद्य न संशयः ॥ ३६ ॥ एवमुक्त्वा तदाराजं स्तेऽभ्यवर्त्तत संयुगे ॥ आह्वयंतोर्जुनं वीराः पितृजु
 ष्ठां दिशं प्रति ॥ ३७ ॥ आहूतस्तैर्नरव्याघ्रैः पार्थः परपुरं जयः ॥ धर्मराजमिदं वाक्यमपदांतरमब्रवीत् ॥ ३८ ॥ आहूतो न निवर्त्तय मिति मेव तमाहितं ॥ संशप्तका
 श्रमां राजन्नाह्वयंति महामृधे ॥ ३९ ॥ एष च भ्रातृभिः सार्धं सुशर्मा द्वयतेरणे ॥ वधाय स गणस्यास्य मामनुज्ञातुमर्हसि ॥ ४० ॥ नैतच्छक्रोमि संसोदुमाह्वानं
 पुरुषर्षभ ॥ सत्यं ते प्रतिजानामि हतान्विद्धि परान्युधि ॥ ४१ ॥ युधिष्ठिर उवाच श्रुतं ते तत्त्व तस्मात्तयद्रोणस्य चिकीर्षितं ॥ यथा तदनुवृत्तं तस्य भवेत्तत्त्वं समा
 चर ॥ ४२ ॥ द्रोणो हि बलवान् शूरः कृतास्त्रश्च जितश्रमः ॥ प्रतिज्ञातं च ते नैतद्ब्रह्मणं मे महारथ ॥ ४३ ॥ अर्जुन उवाच अयं वै सत्यजिद्राजन्मद्यत्वां रक्षिता
 युधि ॥ ध्रियमाणे च पांचाल्येनाचार्यः काममाप्स्यति ॥ ४४ ॥ हते तु पुरुषव्याघरेणे सत्यजितिप्रभो ॥ सर्वैरपि समेतैर्वा नस्थातव्यं कथंचन ॥ ४५ ॥ संजय उ
 वाच अनुज्ञातस्ततो राज्ञा परिष्वक्तश्च फाल्गुनः ॥ प्रेम्णा दृष्टश्च बहुधा त्वाशिषश्चास्य योजिताः ॥ ४६ ॥ विहायै न ततः पार्थस्त्रिगर्तान्प्रत्ययाद्वली ॥ क्षुधितः
 क्षुद्धिघातार्थं सिंहो मृगगणानिव ॥ ४७ ॥ ततो दौर्योधनं सैन्यं मुदा परमया युतं ॥ ऋतेर्जुनं भृशं क्रुद्धं धर्मराजस्य निग्रहे ॥ ४८ ॥ ततो न्योन्येन ते सैन्ये समाजग्मतु
 रोजसा ॥ गंगासरध्वौ वेगेन प्रावृषीवो लवणोदके ॥ ४९ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्वणि संशप्तकवधपर्वणि धनंजययाने सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ ॥ ७३ ॥
 संजय उवाच ततः संशप्तकाराजन्समेदेशे व्यवस्थिताः ॥ व्यूढ्यानीकं रथैरेव चंद्राकारं मुदा युताः ॥ १ ॥ ते किरीटिनमायां तं दृष्ट्वा हर्षेण मारिष ॥ उदक्रोश
 न्नरव्याघ्राः शब्देन महता तदा ॥ २ ॥ सशब्दः प्रदिशः सर्वादिशः खंच समावृणोत् ॥ आवृतत्वाच्च लोकस्य नासीत्तत्र प्रतिस्वनः ॥ ३ ॥

॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ तत इति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥